

alle Vegne var der en Sammenstimlen, en Snakken i Munden paa hinanden, saa man næppe kunde høre Kirkeklokkerne.

I dette krigeriske Røre bevægede Væver Hansen sig stille og smilende omkring som en Kat i en Mælkestue. Han følte sig i Dag atter som Stillingens Behersker. Til daglig kunde nemlig Skibberupperne nok smaaknurre over Væveren og hans sære, undertiden ganske uforstaaelige Væsen og Taktik. Men i urolige Tider samlede man sig atter om ham med urokkelig Tillid, — han havde jo hidtil ogsaa kun ført dem fra Sejr til Sejr.

Rygtet havde denne Morgen talt sandt; man forberedte sig virkelig i Dag paa et Hovedslag.

I første Øjeblik, efter at Provst Tønnesens Opslag paa Smedenens Porte havde gjort det klart for enhver, at han nu agtede at optage Kampen i fuld Rustning, havde der i Skibberup hersket nogen Uenighed om Maaden, hvorpaa man rettest skulde møde ham. Blandt de unge havde der været Stemning for, at man som i forrige Dage skulde holde sig ganske borte fra Kirken og lade Provsten udøse sit Raseri for de tomme Bænke; man kunde da efter Gudstjenesten forsamle sig ved Vejen, hvor Provsten skulde køre forbi, og maaske modtage ham med en Pibekoncert. Men paa et